

© Sílvia Poch

Tots eren fills meus

d'Arthur Miller

direcció David Selvas

22/02 - 26/03/23

Montjuïc. Sala Fabià Puigserver

l'liure

TEMPORADA 22/23

Sobre l'espectacle —> 3

Sinopsi —> 4

En paraules del director —> 5

Entrevista: David Selvas —> 6

Activitats paral·les —> 8

Biografies —> 9

Fitxa artística / Informació pràctica —> 24

Sala de premsa —> 25

Després de dirigir al Teatre Lliure *Hedda Gabler* (T.12/13) i *Àngels a Amèrica* (T.18/19), el director David Selvas torna ara al capdavant de la direcció d'aquest text d'Arthur Miller de 1947 que va romandre en cartellera gairebé un any i va rebre el Premi de la Crítica atorgat pel Cercle de Crítics de Teatre de Nova York el 1948. Va ser el segon text teatral de l'autor, l'èxit del qual el va decantar definitivament a l'escriptura dramàtica.

Inspirat en l'estructura de tragèdia actualitzada per Henrik Ibsen a l'*Ànec salvatge*, *Tots eren fills meus* es revela com una obra de sorprenent actualitat: quin poder tenen els joves en la construcció d'una societat més justa?

© Sílvia Poch

Sinopsi

Basada en fets reals, *Tots eren fills meus* relata la història de Joe Keller i Steve Deever, els socis d'una fàbrica de peces d'avions que, durant la Segona Guerra Mundial, van servir peces defectuoses i van provocar moltes morts. Mentre Deever ho paga amb la presó, Keller queda lliure i acaba enriquint-se. Passats els anys, els fills respectius i ells mateixos pateixen les conseqüències d'aquella catàstrofe, immersos en una estructura de poder gairebé insuportable. Una història inspirada en l'*Ànec salvatge* de Henrik Ibsen sobre l'assumpció personal de la responsabilitat moral i legal dels altres.

Una història sobre l'assumpció personal de la responsabilitat moral i legal dels altres. Una crítica a la societat nord-americana de postguerra, al mercantilisme capitalista i a les empreses d'armament. I, una reivindicació del valor del jovent i dels seus ideals en la lluita per una societat més justa.

MÉS INFO

<https://www.teatrelliure.com/ca/tots-eren-fills-meus>

MAKING OF

https://www.youtube.com/watch?v=SD_jJunmLg4

TRÀILER

<https://www.youtube.com/watch?v=GEFFg87gzt0>

En paraules del director

El nostre món, capitalista i globalitzat, té encara la possibilitat de canviar?. Després de la fascinació per *Àngels a Amèrica*, ha vingut la fascinació per *Tots eren fills meus*, de l'immens Arthur Miller. Entre tots dos muntatges ha plogut molt, sobretot una pluja àcida de pandèmia global, com a experiment i mostra d'un model capitalista que esclata en mil bocins.

Quan Arthur Miller va escriure *Tots eren fills meus*, el 1947, per bé o per mal el món estava polaritzat entre el bloc capitalista del *somni americà* i el bloc comunista. Avui, però, els blocs s'han dissolt en una amalgama que fa difícil veure una alternativa al model neoliberal. No tenim pla B. Ni econòmic ni planetari. Sembla doncs del tot necessari modificar la trajectòria, reparar el sistema, desfer allò que no funciona per poder seguir.

Miller ens mostra amb *Tots eren fills meus* que no es pot construir sobre una mentida, evitant saber, aparentant ser el que no som. Miller ens du vers la certesa teatral del poder transformador d'allò que fem en comunitat. Avui volem que experimenteu el poder de les emocions dels personatges a una distància prou curta perquè la tragèdia arribi al prodigi de la catarsi. En teatre, i de sempre, això és el que permet la transformació: saber qui som, d'on venim i on anem (o on volem anar i com seria).

Torna a ser un plaer treballar amb els actors del Lliure, els joves i els més grans. Dues generacions unides i articulades que formen una família com la de qualsevol de nosaltres, amb secrets, mentides i mitges veritats, neguits, pors, renúncies i convenciments. És el sistema de Miller per fer un cant a la joventut. A tots els fills sacrificats pels interessos del capital i a tots els fills vius, a les generacions joves que, malgrat tot, volen tirar endavant sense trampa, vivint com pensen i senten. Un cant al seu coratge per canviar les coses, per construir de nou sobre la runa de la mentida i el desastre. Plou, però potser al capdavant serà un bon dia.

David Selvas

ENTREVISTA

Parlant amb David Selvas

D'on neix l'idea de fer *Tots eren fills meus*?

La idea de muntar l'espectacle va sorgir treballant plegats amb l'Emma Vilarasau. Tots dos ens teníem ganes. Jo li vaig dir que a mi hi havia un text que m'encantava amb un personatge preciós per a ella. I ella em va dir que n'hi havia un que li encantaria fer. I era aquest, parlàvem del mateix text: tots dos el teníem al magatzem dels desitjos.

Miller qüestiona el somni americà. Quin és el valor de la seva crítica en aquesta peça?

Crec que el valor de la crítica de Miller a la societat americana és la immediatesa. Escriu el text entre el 1946 i el 1947, just quan la Segona Guerra Mundial havia acabat. És la darrera gran guerra on els americans s'allistaven amb la voluntat i el desig real d'expandir els seus valors de llibertat i de prosperitat per ajudar Europa i vèncer el nazisme. Com que Miller no va poder anar a la guerra, escriu aquesta obra com una arma per subratllar aquests valors i, alhora, per criticar com la societat americana estava utilitzant aquells mateixos valors i com de perversos i podrits estaven; com l'economia, el capitalisme i els diners els havien reduït a simples paraules. Hi ha un moment durant l'obra en què el metge [*Jim Bayliss*] diu: "Diners, diners, diners...", com quan repeteixes tantes vegades una paraula que deixa de tenir sentit. *Tots eren fills meus* és una crítica ferotge a com l'ésser humà, que parteix d'uns valors nobles, es va podrint i com això podreix també la societat. L'obra és un crit de Miller per tornar a aquests valors inicials en què creia.

Com pot interpel·lar el públic d'avui?

A diferència del sentit amb què el llegia el públic de la seva època -quan hi havia altres models possibles de societat com el socialisme o el comunisme- ara ja no es creu en alternatives possibles. Tots sabem que el model que ha vingut i ha triomfat i amb què la gran majoria combreguem, en un sentit o un altre, és el capitalisme. Aquesta obra té ara més sentit que mai, perquè ens pot fer reflexionar sobre l'únic

model econòmic i social que hi ha i que donem per bo: o arreglem el capitalisme els que hi creiem o una altra opció no és viable.

Què destacades de *Tots eren fills meus*?

Miller posa un mirall davant dels nostres ulls amb un punt de thriller. Fa una revisitació de la tragèdia grega, mitjançant una primera aproximació a Henrik Ibsen, però anant més enllà: Miller la pensarà perquè connecti amb la societat de la seva època per crear, provocar i cercar una catarsi col·lectiva. És el més potent d'aquesta obra, em sembla. Té una càrrega d'explosió i implosió que com a públic et deixa completament noquejat, perquè en el fons parla del que és individual i del que és col·lectiu, i de com hem de ser per construir-nos en comunitat.

Quin lloc ocupa l'obra dins la dramaturgia de Miller?

És una de les seves grans obres amb *La mort d'un viatjant* i *Panorama des del pont*, però aquesta, és més vasta, més coral. Per mi, es la millor obra de Miller, sens dubte

Com és la posada en escena?

La posada en escena vol respondre als diferents mecanismes teatrals que Miller posa en marxa. Tot comença en un jardí normal, un dia normal, on una família que ha normalitzat la mort d'un fill es planteja un nou dia amb nous reptes. Però, de mica en mica, tot es va torçant. L'espai escènic d'Alejandro Andújar, la il·luminació de Mingo Albir, el vestidor de Maria Armengol, el so de Damien Bazin van tots en aquesta direcció. Com si l'espectador mirés a través d'un forat i veiés com, mica en mica, davant dels seus ulls, la bola es va fent cada més gran, i apareixen les mentides, els secrets, les coses no confessades, els desitjos en què vols creure malgrat no siguin veritat... fins que les relacions i la família s'ensorren. I tot això t'apela, com a espectador. La nostra voluntat és que l'espectacle t'agafi amb el peu canviat, perquè quan pensis que la història et porta cap a una direcció, te'n porti cap a una altra.

© Sílvia Poch

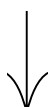
© Sílvia Poch

ACTIVITATS PARAL·LELES
cicle Per amor a les arts

**Projecció de la pel·lícula *Death of a Salesman* [La mort d'un viatjant].
(Volker Schlöndorff. EUA, 1985, 135')**

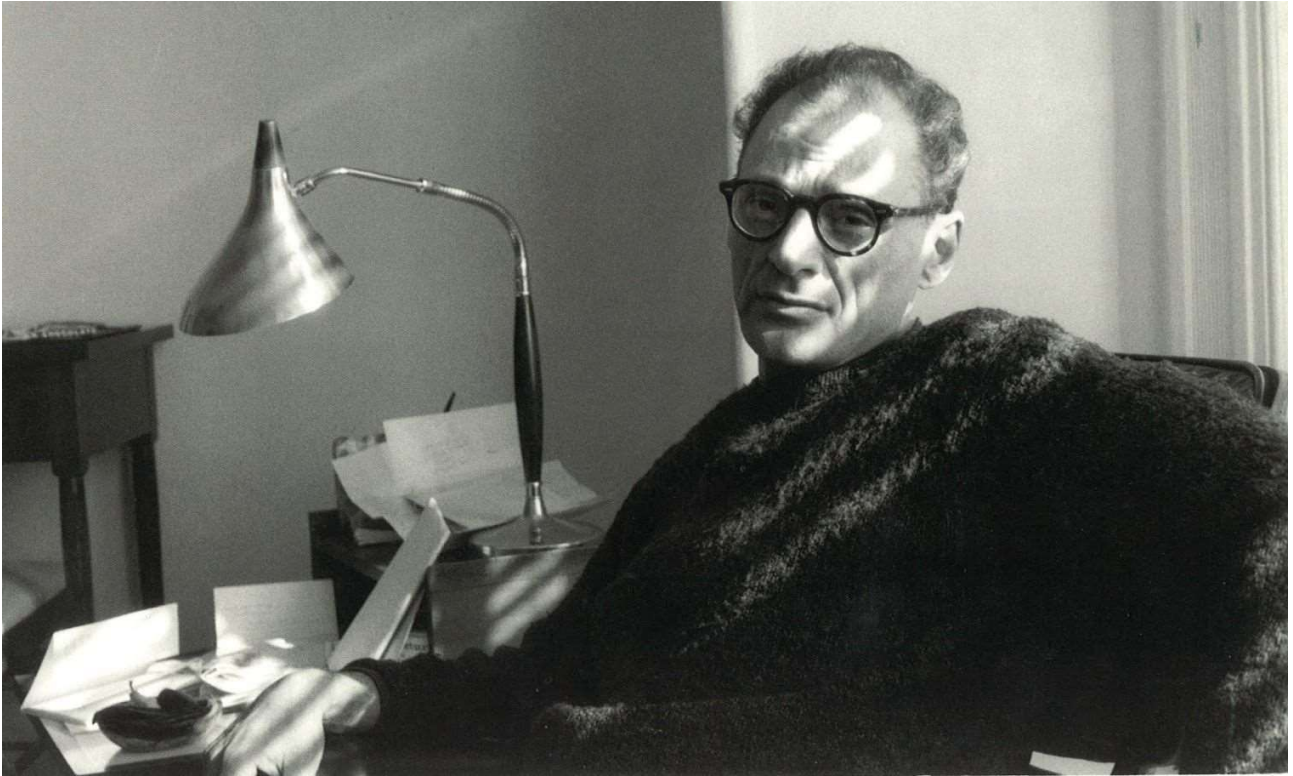
Sota el guiatge de Volker Schlöndorff, Dustin Hoffman interpreta un venedor en crisi, desil·lusionat i a punt del col·lapse nerviós, en una adaptació de l'obra de teatre homònima d'Arthur Miller. Text demolidor sobre la desfeta del somni americà.

Filmoteca de Catalunya
14/03/23 – 17:00 h

MÉS INFO

<https://www.filmoteca.cat/web/ca/film/death-salesman>

Font: CaoCultura.com

BIOGRAFIA

Arthur Miller

autor

Nova York, 1915. Tercer fill d'un matrimoni d'emigrants austríacs format per Isidore Miller (un fabricant d'abrics jueu que es va arruïnar durant la Gran Depressió) i Augusta Bernett. Es va graduar a l'Abraham Lincoln High School i per pagar-se els estudis de periodisme, que va cursar a la Universitat de Michigan, va treballar en una ràdio local, en un magatzem i com a editor de nit al Michigan Daily. Poc abans d'obtenir la llicenciatura, va escriure *L'herba encara creix* (1938), una comèdia que valdria els primers reconeixements. Després de finalitzar els estudis, va tornar a Nova York i es va iniciar a l'escriptura de serials radiofònics.

La dècada de 1940 va suposar un període de canvis per a Miller. D'una banda, el 1940 va contreure matrimoni amb Mary Grace Slattery, amb qui va tenir un fill, Robert, i una filla, Jane, i de l'altra es va consolidar com a escriptor. Després de debutar a Broadway amb *L'home que sempre tenia sort*, una comèdia d'escàs èxit comercial, però que li va proporcionar el Theatre Guild Award el 1944, va ser curiosament una novel·la, *Focus* (1945), un al·legat contra l'antisemitisme, la que li va reportar el primer èxit.

Influït per Henrik Ibsen, Miller va mostrar la seva preocupació per la societat que l'envoltava i la seva problemàtica a *Tots eren fills meus* (1947), on va abordar l'activitat dels que s'aprofiten de la guerra. L'obra va obtenir el premi de la Crítica de Nova York el 1948, va inscriure l'autor dins del realisme nord-americà del seu temps i va suposar el seu recolzament definitiu.

Dos anys després arribaria el seu triomf més gran amb una denúncia del caràcter il·lusori del somni americà: *La mort d'un viatjant* (1949), obra per la qual va obtenir el Pulitzer de Teatre i, de nou, el premi de la Crítica de Nova York, i que sovint se cita entre les millors del teatre contemporani. Aquest mateix any el muntatge teatral, dirigit per Elia Kazan, va obtenir sis premis Tony. L'obra es va representar ininterrompudament des del 10 de febrer de 1949 fins al 18 de novembre de 1950, i posteriorment es va estrenar a sales de tot el món. El 1985 va ser portada al cinema per Volker Schlöndorff, amb un memorable Dustin Hoffman en el paper protagonista.

Arthur Miller va patir a les seves pròpies carns la "caça de bruixes" del senador McCarthy. La seva obra *Les bruixes de Salem* (1953), un al·legat contra la intolerància i el puritanisme ambientat el 1692, era en realitat una denúncia contra les investigacions que des del 1946 duia a terme el denominat Comitè d'Activitats Antiamericanes. El 1956 Miller va comparèixer davant del comitè, que el va condemnar per desacatament en no voler delatar els membres d'un cercle literari sospitosos d'activitats procomunistes. Miller va apel·lar la sentència i finalment va ser absolt.

Les bruixes de Salem es va representar per primera vegada a Broadway el 1953 i va obtenir un gran èxit. En aquesta ocasió l'encarregat del va ser el llegendari Jed Harris. Molts anys després, el mateix Miller s'ocuparia del guió de la versió cinematogràfica, que va ser protagonitzada per Daniel Day-Lewis (espòs de Rebecca Miller) i es va titular *El gresol* (1996).

La vida d'Arthur Miller va canviar radicalment quan, després de divorciar-se de Mary, el 29 de juny del 1956 va contreure matrimoni amb la mítica actriu Marilyn Monroe. El casament va coincidir amb l'estrena de *Panorama des del pont* (1955), peça en què l'autor reproduïa el tema de l'arribada d'immigrants als Estats Units, i per la qual obtindria el segon Pulitzer.

La popularitat de l'intel·lectual que havia sabut guanyar-se el cor de la dona més adorada del segle XX va créixer aleshores vertiginosament. El matrimoni va fer córrer rius fins que finalment es van divorciar el 1961. En aquells anys Miller es va mantenir allunyat dels escenaris i no va tornar a estrenar fins al 1964. L'estabilitat sentimental li va arribar amb la prestigiosa fotògrafa austríaca Inge Morath, pionera del fotoperiodisme. Es van casar el 1962 i ja no se separarien fins a la mort d'Inge, quaranta anys després (2002).

Arthur Miller va tornar als escenaris el 1964 amb *Després de la caiguda*, un text autobiogràfic en què narrava la seva relació amb Marilyn. Va escriure altres obres posteriors, que no obstant ja no li van reportar tanta popularitat, com *Incident a Vichy* (1964), *El preu* (1968), *A Rússia* (1969), *La creació del món* (1972), *En el paradís* (1974), *El cobrellit de Marta* (1977), *L'arquebisbe* (1977), *El viatjant a Beijing* (1984), *El descens de la muntanya Morgan* (1991) i *Vidres trencats* (1994).

Entre les seves aportacions a altres gèneres sobresurten la col·lecció de relats *I Don't Need You Any More* (1967), el guió de la pel·lícula *The American Clock*, reculls d'assajos titulats i la novel·la autobiogràfica *Timebends: A Life* (1987). A més de dramaturg i escriptor, va intervenir en diverses pel·lícules i documentals, com *Edén* (2001). Entre el 1965 i el 1969 va ser president del PEN Club, el col·lectiu d'escriptors que vetlla per la llibertat d'expressió.

Triat el millor dramaturg del segle XX, segons una enquesta convocada pel Royal National Theatre, en què van participar vuit-centes persones directament relacionades amb el teatre, estava en possessió de la Medalla d'Or de les Arts i les Lletres (1959), del premi Angloamericà de teatre (1966) i del Lawrence Olivier Theatre Award (1995). El 2002 va rebre el premi Príncep d'Astúries de les Lletres en reconeixement a la seva capital contribució a la "renovació de la permanent lliçó humanística del millor teatre".

En els darrers anys, Miller vivia a cavall entre Nova York, on les seves obres se seguien representant amb èxit, i la seva residència de Connecticut. Des del 2002 vivia amb Agnes Barley, una jove artista, amb qui va anunciar públicament que tenia intenció de casar-se. Malalt de càncer, pneumònia i amb problemes cardíacs, el 2004 va estrenar la seva darrera obra, *Finishing the Picture*. Va morir el 10 de febrer de 2005.

© Silvia Poch

BIOGRAFIA

David Selvas

direcció

Santa Perpètua de Mogoda, 1971. Director i actor de teatre, cinema i televisió. El 2005 es va iniciar com a director amb *El virus*, de Richard Strand i *Who is P?*, un Assaig Obert sobre Pier Paolo Paolini que es va presentar a l'Espai Lliure el 2006. Darrerament ha dirigit *La meravellosa família Hardwicke* de Christopher Durang (2022), d'adaptació de Shakespeare de *Romeu i Julieta* (2022), *T'estimo si he begut* d'Empar Moliner (2020-22), *Màgic d'Oz*, en codirecció amb Marc Artigau (2020), *Aquella nit* de David Geig (2020), *Àngels a Amèrica* de Tony Kushner (2018), *La importància de ser Frank*, d'Oscar Wilde (2017); *Considering Matthew Shepard*, de C. Hella Johnson o *Vides privades*, de Noël Coward, en codirecció amb Norbert Martínez, entre d'altres. També ha dirigit al Liceu *La cuina de Rossini*, adaptació i direcció musical d'Andreu Gallén i dramaturgia de Sergi Pompermayer.

Com a actor destaquem la seva participació en *La resposta*, de Brian Friel, dir. Silvia Munt; *Les tres germanes*, d'Anton Txékhov (lectura dramatitzada), dir. Lluís Pasqual; *Una altra pel·lícula*, de David Mamet, dir. Julio Manrique; *La treva*, de Donald Margulies, dir. Julio Manrique; *De Damasc a Idomeni: La meva il·lusió és canviar la història* (dixit), de Victoria Szpunberg, dir. Àlex Rigola; *El rei Lear*, de William Shakespeare, dir. Lluís Pasqual, i *Terra de ningú* de Harold Pinter, dir. Xavier Albertí.

En cinema i televisió debuta el 1996 amb *Nissaga de poder* i no ha parat de treballar. Destaquem la seva participació recent en les sèries *Les de l'Hoquei* (TV3) i en les pel·lícules *El cuco* (dir. Mar Targarona, 2022), *Los renglones torcidos de Dios* (dir. d'Oriol Paulo, 2022), *Libertad* (dir. Clara Roquet, 2020), *Hogar* (dir. Hermanos Pastor, 2020).

© Silvia Poch

BIOGRAFIA

Quim Àvila

intèrpret

Quim Àvila i Conde (Barcelona, 1994) és conegut especialment per la seva trajectòria com a membre de la Kompanyia Jove del Teatre Lliure, on se l'ha pogut veure en diverses produccions com *In Memoriam. La quinta del biberó*, dirigida per Lluís Pasqual, *Instrumental* dirigida per Ivan Morales, *Nit de Reis* dirigida per Pau Carrió o *El temps que estiguem junts* dirigida per Pablo Messiez i per la que va ser guardonat amb el Premi de la Crítica a Millor actor de repartiment. També destaquen els seus papers al monòleg *Ricard de 3r* de Gerard Guix, dirigit per Montse Rodríguez (Sala Beckett /La Villaroel/ Sala Flyhard), la recentment estrenada *Uppgiveness* de Dani J. Meyer també dirigida per Montse Rodríguez (TNC), *L'amic retrobat*, adaptada per Josep Maria Miró i dirigida per Joan Arqué (TNC) i *El pes d'un cos* escrita i dirigida per Victoria Szpunberg (TNC).

En cinema ha treballat en múltiples projectes com la producció britànica *Seve* de John-Paul Davidson, *Poliamor para principiantes* dirigida per Fernando Colomo o la recentment estrenada *Girasoles silvestres* de Jaime Rosales. A la televisió ha col·laborat en diverses sèries de TV3 com *La Riera*, *Polseres Vermelles* o *Kubala, Moreno i Manchón*. També forma part del repartiment de les produccions de Netflix anomenades *Hache* i *El cuerpo en llamas*. D'altra banda col·labora periòdicament en qualitat d'actor i ajudant de direcció amb la companyia de teatre anglesa Flute Theatre, gràcies a la qual apropen les obres de William Shakespeare a nenes i nens amb el TEA (Trastorn de l'Espectre Autista) d'arreu del món.

© Pablo de Pastors

BIOGRAFIA

Clàudia Benito

intèrpret

Va estudiar Art Dramàtic a l'Institut de Teatre de Barcelona i també a l'escola The Arts Educational School of London. El seu primer projecte professional va ser l'obra de teatre *Com dir-ho?*, dirigida per Xavier Albertí i escrita per Josep M. Benet i Jornet. També ha participat en projectes com *El Somni d'una nit d'estiu* dirigida per Joan Ollé al TNC i va formar part de la Jove Kompanyia del Teatre Lliure durant tres anys, participant en diversos espectacles teatrals com *Revolta de bruixes*, de Josep M. Benet i Jornet (dir. Juan Carlos Martel Bayod), *El temps que estiguem junts*, de Pablo Messiez, i *Nit de Reis*, de W. Shakespeare (dir. de Pau Carrió), entre altres.

Recentment, l'hem vist a *Assassinat a l'Orient Express*, adaptació de Ken Ludwig basada en la novel·la d'Agatha Christie (dir. Iván Morales) i en la sèrie de recitals poètics *A la recerca del temps perdut* de Marcel Proust, traducció de Josep Maria Pinto i dirigida per Jordi Bosch, estrenada al Teatre Lliure en motiu del centenari de la publicació d'aquesta obra.

En cinema i televisió destaca la seva participació a *Habitaciones cerradas* de TVE; *Hache*, de Netflix, *Laia* de TV3 i *La vampira de Barcelona*, de Brutal Mitjana.

© Silvia Poch

BIOGRAFIA

Jordi Bosch

intèrpret

Mataró, 1956. Debuta amb tres obres el 1981: *Muerte accidental de un anarquista*, de Darío Fo (dir. Pere Planella); *Advertencia para embarcaciones pequeñas*, de T. Williams (dir. Carlos Gandolfo) i *El héroe*, de Santiago Rusiñol (dir. Fabià Puigserver). A partir de llavors, no ha deixat l'escenari. Ha participat a *La flauta màgica* i *Las bodas de Fígaro* (dir. Fabià Puigserver); *Capvespre al jardí*, de Ramon Gomis (dir. Lluís Pasqual); *Bala perduda*, de Lluís Elias (dir. Xavier Berraondo); *El jardín de los cerezos* d'A. Txèkhov (dir. Lluís Pasqual), *Restauració* d'Eduardo Mendoza (dir. Ariel García Valdés) o *Primera plana* de Ben Hecht i Charles MacArthur (dir. Sergi Belbel), entre altres. Recentment, l'hem vist a *Final de partida* de S. Beckett (dir. Sergi Belbel) i a *Golfus de Roma* de S. Sondheim, B. Shevelove i L. Gelbart (dir. Daniel Anglès). També ha dirigit la sèrie de recitals poètics *A la recerca del temps perdut* de Marcel Proust i amb traducció de Josep Maria Pinto, al Teatre Lliure.

En cinema, ha participat a *Capitán Escalaborns*, dir. Carles Benpar; *La fiebre del oro*, dir. Gonzalo Herralde; *El porqué de las cosas*, *Barcelona (un mapa)* i *Mil cretinos*, dir. Ventura Pons; *La buena vida*, dir. David Trueba o *La educación de las hadas*, de José Luis Cuerda. A la televisió, l'hem vist a *Agència de viatges*, *La Llolll*, *Pedrables Centre* o *JeetLag* de TV3 i, a *Abuela de verano*, *El comisario* o *Lex*.

Destaquen, entre tots els reconeixements rebuts, el Premi Butaca al Millor actor de cinema pel seu paper a *El porqué de las cosas* o el Premi de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya per la seva interpretació a *Restauració*.

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Eduard Buch

intèrpret

Girona, 1973. Actor i dissenyador gràfic. Graduat en Art Dramàtic a l'Estudi Nancy Tuñón / Jordi Oliver de Barcelona el 2006, complementa la seva formació en diferents seminaris i cursos impartits per Will Keen i María Ache, Owen Horsley, Julio Manrique i Juan Carlos Corazza entre d'altres.

La seva carrera teatral comença el 2011 al Teatre Capitol, amb la producció *The quarry man show*, dirigida per Pau Roca. Recentment l'hem pogut veure a *Monopoli*, de Mar Monegal, actualment de gira. També ha participat en: *Instruccions per enterrar un pare*, de Yago Alonso i Carmen Marfà; *Ovelles*, també d'Alonso i Marfà; *Blues*, de Sergi Pompermayer i dir. Norbert Martínez; *La resposta*, de Brian Friel dir. Sílvia Munt; *El bon pare*, de David Plana. *L'última nit del món*, de Llàtzer Garcia; *Animals de companyia*, d'Estel Solé; *Elvis & Whitney*, d'Ivan Tomás dir. Pau Roca; *The Lonesome West*, de Martin McDonagh dir. Pepa Fluvià.

En cinema participa als films *El fotògraf de Mauthausen* de Mar Targarona i *Les Perseïdes* d'Albert Dexeus i Ànnia Gabarró. També ha participat en diferents curtsmetratges entre els quals *Detalles* de Miki Esparbé, *Verano del 78* de Serapi Soler, *Con la boca cerrada* d'Anna Farré, *Flejos y reflejos* de Robert López i *Chat Noir* de Daniel Fibla Anselem. En televisió l'hem vist a *L'última nit del karaoke* (TV3 i El Terrat) i ha treballat en series com *Drama* dirigida per Ginesta Gindal (El terrat i TVE), *La Riera* (TV3), *Cuéntame* (Grupo Ganga), *Pelotas* (TVE), *Hospital Central* (Tele5) i *Los hombres de Paco* (Antena3).

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Eduardo Lloveras

intèrpret

Es va formar com a actor a l'estudi Nancy Tuñón de Barcelona i es va graduar en Administració i Direcció d'Empreses a La universitat Ramon Llull.

Els primers anys de la seva carrera va treballar en diverses sèries de televisió com *Los Nuestros* (Telecinco), *El padre de Caín* (Mediaset España) o *Amar es para siempre* (Antena3).

El 2016 va ser seleccionat com a membre de La Kompanyia del Teatre Lliure. Va formar part de produccions com *In memoriam. La quinta del biberó*, amb text i direcció de Lluís Pasqual; *El temps que estiguem junts*, amb text i direcció de Pablo Messiez; *Àngels a Amèrica*, de Tony. Kushner, amb direcció de David Selvas o *Nit de Reis (o el que vulguis)* de William Shakespeare, amb versió i direcció de Pau Carrió.

A partir del 2019 va participar en projectes de televisió internacionals com la sèrie britànica de Netflix *The One*, creada per Howard Overman i la sèrie americana *Hanna* per Amazon Prime Video, dirigida per David Farr.

Aquest últim any ha estrenat les sèries de Netflix: *Smiley*, *Si lo hubiera sabido* i *Intimidación*. El 2023 estrenarà la pel·lícula per TV3 *Miró*, dirigida per Oriol Ferrer en la qual es posa a la pell del pintor Joan Miró.

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Francesc Marginet

intèrpret

Berga, 1993. Format en música i en teatre, és graduat en Interpretació a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de Barcelona, on es forma amb diferents directores i professors com Carlota Subirós, Raimon Molins o Julio Manrique.

Al 2015 crea la companyia Dúo Fàcil, amb la qual a creat tres espectacles *Y me morí* (2017) i *Bollywood Bombay Barcelona* (2018) sota la direcció de Juanjo Cuesta i *La Revolució de les quatre idees* (2022) dirigit per Montse Bonet. També ha estrenat i creat amb la Cia. Meconi l'espectacle *Un cos que dol* (2023). Ha format part com a intèrpret a *La Malaltia* (2021), produït pel Teatre Lliure i sota la direcció de Juan Carlos Martel Bayod. També ha treballat en altres muntatges com *Somni d'una nit d'estiu* (2021) de la companyia Parking Shakespeare amb direcció de Sílvia Navarro, i la amb la Companyia *Els Pirates Teatre* amb *La setena porta* (2021).

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Gemma Martínez

intèrpret

Va començar els estudis artístics formant-se en Teatre musical. En Interpretació s'ha format amb Txiqui Berraondo, Manuel Lillo, Javier Daulte, Andrés Lima, entre altres i en Dansa-teatre, amb Mercè Boronat.

En teatre, ha participat recentment a *Obsolescència programada*, d'Anna Maria Ricart, dirigida per Mònica Bofill (Sala Beckett). Ha treballat en obres com *L'Huracà* de Carme Montoriol al TNC; *Només una vegada*, de Marta Buchaca (Barcelona Districte Cultural); *Dolors* (Teatre Lliure), dirigida per Cristina Clemente i Sergi Belbel; *Ovelles* de Carmen Marfà i Yago Alonso (Teatre Borràs i Sala Flyhard) o *Les roses de la vida* de Sergi Belbel (Sala BARTS). També ha participat en muntatges com *Fedra* de Jean Racine (Teatre Romea), *La Bête* de David Hirson i *Una vella coneguda olor* de Josep Mª Benet i Jornet (TNC), sota la direcció de Sergi Belbel o *Desdèmona*, dirigida per Martí Torras (Sala Muntaner). Ha protagonitzat *Exacte, el món com no és*, un monòleg de Lara Sendim (La Seca, El Maldà), i també ha treballat en els musicals *Pegados, un musical diferente*, de Ferran González i Àlicia Serrat, i *Merda d'artista*, dirigit per Àlicia Serrat (Teatros del Canal, Madrid i Teatre Poliorama, dins el Grec Festival 2014).

En cinema, l'hem vist al llargmetratge *La Monja* de Luís de la Madrid (2004). I en televisió, recentment ha participat a *Smiley*, de Netflix i apareix a *Com si fos ahir* (TV3); va treballar a *El cor de la ciutat* (TV3) i a *Matar al padre* (Movistar+).

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Clara de Ramón

intèrpret

Graduada en Art dramàtic per l'Institut del Teatre, completa la seva formació en diverses disciplines artístiques amb professionals com Pablo Messiez, Miquel Barcelona, Daniel Anglès, Els Joglars o Kari Margolis (NY), entre d'altres.

En teatre, l'hem vist darrerament a *Jerusalem* (2019) dirigida per Julio Manrique; *La bona persona de Sezuan* (2019), *Èdip* (2018) i *Boscós* (2017) dirigides per Oriol Broggi; *Hamlet* (Teatre Lliure 2017) dir. Pau Carrió; *Dansa d'agost* (2016) dir. Ferran Utzet; *Caïm i Abel* (2016) de Marc Artigau; *La tortuga de Califòrnia* (2015) dir. Lurdes Barba; *No feu bromes amb l'amor* (2015) dir. Natalia Menéndez; *Hamlet* (2014) dir. Raimon Molins; *Flors carnívores* (2013) dir. Marc Chornet; o *Agost* (2010-12), on va debutar sota la direcció de Sergi Belbel.

En televisió ha treballat a sèries com: *Amar es para siempre* (2021); *Merlí Sapere Aude* (2020); *Los espabilados* (2019); *Vida perfecta* (2019); *La sonata del silencio* (2016); *Kubala, Moreno i Manchón* (2011-14); i en cinema, en l'òpera prima d'Elena Trapé *Blog* (2009).

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Emma Vilarasau

intèrpret

Va estudiar interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona, i va completar la seva formació amb seminaris amb John Strassberg i Carlos Gandolfo, així com estudis a l'escola de Philip Gaulier a París l'any 1985.

La seva trajectòria teatral abraça més de 40 interpretacions des del 1982, incloent obres com *La Flauta màgica* i *Les noces de Fígaro* (dir. de Fabià Puigserver (al Teatre Lliure), *La infanticida*, de Víctor Català (dir. Josep Maria Mestres); *Un tramvia anomenat desig*, de T. Williams (dir. Manuel Dueso), *Un matrimoni de Boston*, de David Mamet (dir. Josep Maria Mestres), *Agost*, de Tracy Letts (dir. Sergi Belbel); *Qui té por de Virginia Woolf?* d'Edward Albee (dir. Daniel Veronese); *Barcelona* i *Infàmia*, de Pere Riera; *Victòria*, de Pau Miró; *La mare*, d'Andrés Lima, *Medea* (dir. Lluís Pasqual, a partir d'Eurípides i Sèneca al Teatre Lliure) i *La cabra, o qui és Sylvia?*, d'Edward Albee (dir. Iván Morales), entre d'altres. També ha participat en la sèrie de recitals poètics *La recerca del temps perdut* de Marcel Proust, amb traducció de Josep Maria Pinto i dirigida per Jordi Bosch, estrenada al Teatre Lliure en motiu del centenari de la publicació d'aquesta obra i, recentment, l'hem vista en l'espectacle de Guillem Cua, *L'Oreneta*, gràcies al qual ha obtingut el Premi Butaca 2022 com a millor actriu, i encara de gira.

En televisió, la van fer famosa grans sèries de TV3 com *Secrets de família*, *Nissaga de poder*, *Majoria absoluta* o *Ventdelplà*. Pel que fa a la gran pantalla l'hem pogut veure en les pel·lícules *Els sense nom*, de Jaume Balagueró; *Para que no me olvides*, de Patricia Ferreira; i *La fossa*, de Pere Vilà i Barceló.

Darrerament, ha participat a la sèrie *Ser o no ser* de Playz (RTVE. Premi ODA 2022 a la millor ficció).

Entre els guardons rebuts: tres premis de la Crítica teatral de Barcelona 1991-92, 1992-93 i 1998-99, tres premis Butaca 1998, 2000 i 2013, el premi Sant Jordi de cinema 2005, el premi Extraordinari Ciutat de Sant Cugat 2008, el premi a millor actriu del World Fest-Houston International Film Festival 2013, el premi Max a millor actriu de teatre 2014, la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya 2015 i el Premi Nacional de Cultura 2017.

© Sílvia Poch

Ricard Buján intèrpret

© Sílvia Poch

Ramon Mir intèrpret

Fitxa artística

INTÈRPRETS

Quim Àvila *George Deever*
Clàudia Benito *Anne Deever*
Jordi Bosch *Joe Keller*
Eduard Buch *Jim Bayliss*
Ricard Buján / Ramon Mir *Bert*
Eduardo Lloveras *Chris Keller*
Francesc Marginet *Frank Lubey*
Gemma Martínez *Sue Bayliss*
Clara de Ramon *Lydia Lubey*
Emma Vilarasau *Kate Keller*

TRADUCCIÓ

Cristina Genebat

ESPAI ESCÈNIC

Alejandro Andújar

VESTUARI

Maria Armengol

CARACTERITZACIÓ

Ignasi Ruiz

IL·LUMINACIÓ

Mingo Albir

ESPAI SONOR

Damien Bazin

ASSESSORAMENT COREOGRÀFIC

Montse Colomé

AJUDANT DE DIRECCIÓ

Anna Serrano

AJUDANT D'ESCENOGRAFIA

Mercè Lucchetti

AJUDANT DE VESTUARI

Marta Pell

ALUMNE EN PRÀCTIQUES D'ESCENOGRAFIA

Aleix Garcia (Institut Del Teatre)

CONFECCIÓ DE VESTUARI

Goretti Puente i Joan Baseiria

CASQUET

Nina Pawlosky

TINT

Maria Calderon

AGRAÏMENTS

Montibello

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

Informació pràctica

HORARI

Dc. - dv. 19.00 h
Ds. 17.00 h
Dg. 18.00 h

DURADA

2 h 10'

LLOC

Sala Fabià Puigserver

IDIOMA

En català. Sobretítols en castellà i anglès
cada dissabte a partir del 04/03

PREU

10 € - 29 €

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil

Divendres accessibles
03/03 i 17/03 audiodescripció
10/03 i 24/03 sobretítols adaptats

COL·LOQUI

02/03 postfunció

EDAT RECOMANADA

A partir de 15 anys

ESPECTACLE RECOMANAT

pel Programa educatiu

Sala de premsa

Per descarregar-se tots els materials informatius (dossiers, notes de premsa, vídeos, fotos) o tenir accés a material de referència (llistes de reproducció, etc.)

<https://www.teatrelliure.com/ca/sala-premsa-tots-eren-fills-meus>

CONTACTE PREMSA

Rocio Pedrol

M. 669 06 75 66

premsa@teatrelliure.com

entitat concertada amb

membre de

mitos21

apropa cultura

amb la col·laboració de

Sabadell Fundació

mitjans patrocinadors

LA VANGUARDIA

TimeOut BARCELONA

mitjans col·laboradors

CATALUNYA RÀDIO

amb el suport de

entitats col·laboradores

convenis de col·laboració amb

